

[Landbrugsministeren.]

i løbet af kort tid. Jeg vil derfor mene, at man nu burde samle sig om disse bestræbelser og ikke rippe altfor meget op i, hvem der er skyld i, at mælkemanglen er til stede, men håbe, at det, man var enig om, vil gå i opfyldelse. I dag afholdes der møde i mejerierne ude på landet, og der menes, at man absolut vil tiltræde forslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg vil gerne takke den højtærede landbrugsminister for redegørelsen.

Til bemærkningen om mælkeprisen vil jeg sige, at selvom mælken er billig, er det meget uheldigt, når mælketilførslerne svigter, at man så bliver nødt til at købe den dyre fløde, for den er jo ikke billig.

I anledning af ministerens slutningsbemærkning vil jeg gerne tillade mig at spørge, om ikke ministeren mener, det ville være hensigtsmæssigt at søge flere kontrakter fastlagt, sådan at der blev mindre brug for suppleringsmælk.

Øvrigt skal jeg udtale håbet om, at leverandørorganisationerne nu vil sætte fuld kraft ind på omgående at få leverancerne i orden, og at de organer, som har det direkte ansvar for mælketilførslerne til København, fremtidig bliver noget mere forudseende, samt at den højtærede landbrugsminister fortsat vil følge udviklingen på dette område og være parat til, hvis det skulle blive nødvendigt, hurtigt at skride ind.

Landbrugsministeren (Bording): Vi kan sikkert alle blive enige om, at det er meget uheldigt, meget beklageligt, at der kommer for lidt mælk til København. I en tid, hvor varerne begynder at blive mere rigelige, og hvor vi ophæver rationeringen af rugbrød, hvedebrød og gryn, er det helt modstridende, at det ikke er muligt at skaffe tilstrækkelig mælk frem til forbrugerne. Det er også derfor, at jeg øjeblikkelig efter at have fået henvendelsen gjorde forsøg på at mægle mellem de stridende parter, indkaldte til møde i mandags og ved et 3 timers møde opnåede det forlig, som var nødvendigt.

Jeg skal gerne indrømme det ærede medlem, at det er også mit syn på sagen, at der burde gennemføres mange flere faste kontrakter; det var også formålet med det møde, der blev afholdt i maj 1948, og hvor man gik bort fra den ordning, man tidligere havde haft, at det var fællesorganisationen for mejerierne, der skulle fremskaffe mælken til København. Det, der var meningen med mødet, var, at man nu skulle gå over til den handel med mælk mellem parterne, som man

har alle andre steder, og søge med faste kontrakter at sikre sig så meget som muligt.

Jeg håber altså, at man får mælkemanglen afhjulpet nu, og at man på grundlag af de erfaringer, man har gjort i den sidste måned, vil søge at gennemføre flere kontrakter i den kommende tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fibiger* til finansministeren.

Hvornår vil de kommuner, der fik deres skoler delvis ødelagt ved tyske soldaters indkvartering, få erstatning udbetalt fra staten?

Fibiger: Jeg er blevet klar over, at det var til indenrigsministeren, jeg skulle have rettet mit spørgsmål og ikke til finansministeren, men jeg får jo svar alligevel.

Det er en kendt sag, at da tyskerne var her i landet, beslaglagde de fortrinsvis skolerne til indkvartering af deres soldater, og det er også en kendt sag, at disse skoler blev ødelagt i større eller mindre grad, og kommunerne sidder tilbage med skaden og har haft meget store udgifter for at få skolerne i stand.

Jeg har stillet spørgsmålet i almindelighed, men det kan godt være, at disse ting egentlig skulle behandles individuelt. Der er nu gået tre år, og de kommuner, som har været ramt hårdest, har ikke fået nogen besked eller nogen erstatning. Jeg har derfor stillet spørgsmålet for at høre, om man ikke snart var så langt fremme, at kommunerne kunne få besked og få deres udgifter dækket. Det er tit gavnligt ved sådanne spørgsmål at have bestemte eksempler, der viser, hvor grelt det kan stille sig for de dårligt stillede kommuner. Jeg vil nævne den lille kommune Hjørdemål i Thisted amt, hvor der kun er godt 400 indbyggere. De havde bygget en skole, der først var færdig i 1943, den havde kostet noget over 100 000 kr., foruden at de for at opfylde den nye skoleordning i forvejen havde haft udgifter til et noget lignende beløb. Straks efter at skolen var færdig, inden den blev taget i brug, beslaglagde tyskerne den og havde den indtil kapitulationen. Da tyskerne var borte, måtte denne lille kommune, som har et årligt budget på 43 000 kr., istandsætte skolebygningen, hvad der kostede 14 000 kr. Dette slog bunden ud af kassen, det kunne de ikke klare. For 2½ år siden modtog kommunen et skema, som den skulle udfylde i tre eksemplarer, og som skulle indsendes snarest med oplysning om, hvilke kommunale ejendomme tyskerne